

A. Monticelli, *Bloeiende boomgaard* - Rijksmuseum, Amsterdam

il faut". En nu zit er in de critiek op de kleurenweelde van die „Scènes galantes" een zekere afkeer van te groote uitbundigheid, van te veel gevoel, van te veel verkwisting. Daartegenover worden de volgende genres van den schilder tegen het bovengenoemde uitgespeeld: het stilleven, het bloemstuk, het portret en het landschap. Ik zou de laatste willen zijn die betreurde dat thans deze kant van Monticelli sterk wordt belicht, want deze schilderijen vertegenwoordigen inderdaad een groote aanwinst voor de kennis van Monticelli en vooral een enorme verrijking van de 19e-eeuwsche Fransche kunst. Ook voel ik veel voor de opmerking die in een artikel van de *Beaux Arts* van 24 Juni 1938 te lezen staat: „Telle nature morte de Monticelli est supérieure par l'intensité aux natures mortes même de Cézanne". Maar daarom zou ik de „Scènes galantes" niet willen missen, al zijn er zeer zeker zwakkere specimina onder. Vooral om bovengenoemde redenen, om de bijzondere, anachronistische positie van Monticelli, acht ik dit genre niet zoozeer een concessie aan de naïeve voorkeur van het groote publiek voor gekleurde plaatjes, als wel een karakteristieke uiting van dezen exuberanten geest.

Maar laat ik thans een oogenblik bij deze minder bekende genres stilstaan en allereerst